31976L0757

L 262/32 *DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH* 27.9.1976

DYREKTYWA RADY

z dnia 27 lipca 1976 r.

w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do świateł odblaskowych pojazdów silnikowych i ich przyczep

(76/757/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 100,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ([1]),

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ([2]),

a także mając na uwadze, co następuje:

wymogi techniczne, które pojazdy silnikowe muszą spełniać w myśl obowiązujących przepisów krajowych dotyczą między innymi świateł odblaskowych;

wymogi te są różne w poszczególnych Państwach Członkowskich; w związku z tym zachodzi konieczność przyjęcia przez wszystkie Państwa Członkowskie takich samych wymogów, w uzupełnieniu lub w miejsce istniejących przepisów, w szczególności w celu wprowadzenia procedury homologacji typu EWG, będącej przedmiotem dyrektywy Rady 70/156/EWG z dnia 6 lutego 1970 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do homologacji typu pojazdów silnikowych i ich przyczep ([3]);

w dyrektywie 76/756/EWG ([4]) Rada ustanowiła wspólne wymogi dotyczące instalacji urządzeń oświetleniowych i sygnalizacji świetlnej na pojazdach silnikowych i ich przyczepach;

zharmonizowana procedura homologacyjna świateł umożliwia każdemu Państwu Członkowskiemu sprawdzanie zgodności ze wspólnymi wymogami dotyczącymi konstrukcji i badania oraz powiadamianie pozostałych Państw Członkowskich o wynikach badań przez wysłanie egzemplarza świadectwa homologacji sporządzonego dla każdego typu świateł odblaskowych; opatrzenie znakiem homologacji typu EWG części wszystkich świateł odblaskowych produkowanych zgodnie z homologowanym typem powoduje, iż zbędne jest przeprowadzanie kontroli technicznych tych świateł w Państwach Członkowskich;

pożądane jest uwzględnienie wymogów technicznych przyjętych przez Europejską Komisję Gospodarczą ONZ w jej rozporządzeniu nr 3 („Jednolite przepisy dotyczące homologacji urządzeń odblaskowych pojazdów silnikowych") ([5]), które załączone jest do Porozumienia z dnia 20 marca 1958 r. dotyczącego przyjęcia jednolitych wymagań technicznych dla pojazdów kołowych, wyposażenia i części, które mogą być stosowane w tych pojazdach, oraz wzajemnego uznawania homologacji udzielonych na podstawie tych wymagań;

zbliżanie przepisów krajowych odnoszących się do pojazdów silnikowych zakłada wzajemne uznawanie przez Państwa Członkowskie przeprowadzonych przez nie badań opartych na jednolitych wymogach,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. Każde Państwo Członkowskie przyznaje homologację typu EWG części dla każdego typu świateł odblaskowych, które spełniają wymogi dotyczące konstrukcji i badania ustanowione w załącznikach 0, I, III, V, VI, VII, VIII, IX, X, XI i XII.

2. Państwo Członkowskie, które przyznało homologację typu EWG części podejmuje środki niezbędne w celu sprawdzenia, w stosownym zakresie i jeżeli zajdzie taka potrzeba, we współpracy z właściwymi władzami pozostałych Państw Członkowskich, że modele produkcyjne zgodne są z homologowanym typem. Sprawdzenie to ogranicza się do kontroli na miejscu.

Artykuł 2

Państwa Członkowskie wydają producentowi lub jego upoważnionemu przedstawicielowi znak homologacji typu EWG części zgodny z wzorem przedstawionym w załączniku III dla każdego typu świateł odblaskowych homologowanych na podstawie art. 1.

([1]) Dz.U. C 55 z 13.5.1974, str. 14.
([2]) Dz.U. C 109 z 19.9.1974, str. 26.
([3]) Dz.U. L 42 z 23.2.1970, str. 1.
([4]) Dz.U. L 262 z 27.9.1976, str. 1.

([5]) Dokument Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ E/EKG/324 E/EKG/TRANS/505 } (ADD 2)

Państwa Członkowskie przyjmują wszelkie właściwe środki w celu zapobieżenia używaniu znaków w sposób, który mogłyby prowadzić do pomylenia homologowanych świateł odblaskowych z innymi urządzeniami.

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie nie mogą zakazać wprowadzania do obrotu świateł odblaskowych z przyczyn odnoszących się do ich konstrukcji lub funkcjonowania, jeżeli światła te opatrzone są znakiem homologacji typu EWG części.

2. Jednakże Państwo Członkowskie może zakazać wprowadzenia do obrotu tych świateł odblaskowych opatrzonych znakiem homologacji typu EWG części, które systematycznie wykazują niezgodność z homologowanym typem.

Państwo takie powiadamia bezzwłocznie pozostałe Państwa Członkowskie i Komisję o podjętych środkach, przedstawiając powody swojej decyzji.

Artykuł 4

Właściwe władze każdego Państwa Członkowskiego wysyłają w terminie jednego miesiąca do właściwych władz innych Państw Członkowskich egzemplarze świadectw homologacji, których wzór zamieszczony jest w załączniku II, wypełnione dla każdego typu świateł odblaskowych, które homologują lub których homologacji odmawiają.

Artykuł 5

1. Jeżeli Państwo Członkowskie, które przyznało homologację typu EWG stwierdzi, że większa liczba świateł odblaskowych opatrzonych tym samym znakiem homologacji typu EWG części nie jest zgodna z typem, na który przyznało homologację typu, przyjmuje ono niezbędne środki w celu zapewnienia, aby modele produkcyjne były zgodne z homologowanym typem. Właściwe władze tego państwa informują właściwe władze pozostałych Państw Członkowskich o przyjętych środkach, które mogą, w przypadku braku zgodności, obejmować cofnięcie homologacji typu EWG. Wspomniane władze przyjmują podobne środki, jeżeli są powiadomione przez właściwe władze innego Państwa Członkowskiego o takim braku zgodności.

2. Właściwe władze Państw Członkowskich w terminie jednego miesiąca powiadamiają się wzajemnie o każdym przypadku wycofania homologacji typu EWG części oraz o przyczynach przyjęcia takiego środka.

Artykuł 6

Każda decyzja o odmowie lub cofnięciu homologacji lub zakazie wprowadzania do obrotu lub użytkowania światła odblaskowego, podjęta na mocy przepisów wykonujących niniejszą dyrektywę, zawiera szczegółowe uzasadnienie. O takiej decyzji zawiadamia się zainteresowane strony wraz z pouczeniem o środkach odwoławczych przysługujących im na podstawie obowiązujących przepisów w Państwach Członkowskich oraz terminie ich wniesienia.

Artykuł 7

Państwa Członkowskie nie mogą odmówić przyznania homologacji typu EWG lub homologacji krajowej pojazdu z przyczyn dotyczących jego świateł odblaskowych, jeżeli są one opatrzone znakiem homologacji typu EWG części i zamontowane zgodnie z wymogami ustanowionymi w dyrektywie 76/756/EWG.

Artykuł 8

Państwa Członkowskie nie mogą odmówić lub zakazać sprzedaży, rejestracji, wprowadzania do ruchu lub użytkowania pojazdu z przyczyn dotyczących jego świateł odblaskowych, jeżeli są one opatrzone znakiem homologacji typu EWG części i zamontowane zgodnie z wymogami ustanowionymi w dyrektywie 76/756/EWG.

Artykuł 9

Do celów niniejszej dyrektywy, „pojazd” oznacza każdy pojazd silnikowy, z lub bez nadwozia, przeznaczony do użytkowania na drogach, posiadający przynajmniej cztery koła i rozwijający maksymalną prędkość konstrukcyjną przekraczającą 25 km/h, z wyjątkiem pojazdów szynowych, maszyn i ciągników rolniczych lub leśnych oraz innych maszyn i pojazdów przeznaczonych do robót publicznych.

Artykuł 10

Zmiany niezbędne w celu dostosowania do postępu technicznego wymogów określonych w załącznikach przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 13 dyrektywy 70/156/EWG.

Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie przyjmują i publikują przepisy konieczne do wykonania niniejszej dyrektywy przed 1 lipca 1977 r. oraz niezwłocznie informują o tym Komisję. Stosują te przepisy nie później niż od 1 października 1977 r.

2. Z chwilą notyfikacji niniejszej dyrektywy Państwom Członkowskim, zapewniają one powiadomienie Komisji, w czasie umożliwiającym jej przedstawienie swoich uwag, o wszelkich projektach przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych, które zamierzają przyjąć w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 12

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 lipca 1976 r.

W imieniu Rady

M. van der STOEL

Przewodniczący

Wykaz załączników

Załącznik 0 (*) — Definicje, zgodność produkcji, specyfikacje ogólne, specyfikacje szczegółowe

Załącznik I — Definicje pojęć technicznych
- — Dodatek 1: Symbole i jednostki
- — Dodatek 2: Symbole

Załącznik II — Wzór świadectwa homologacji typu EWG części

Załącznik III — Wymogi dotyczące homologacji typu EWG części oraz znaku homologacji
- — Dodatek: Przykład znaku homologacji typu EWG części

(Załącznik IV)

Załącznik V (*) — Procedura badawcza

Załącznik VI (*) — Specyfikacje dotyczące kształtu i wymiarów
- — Dodatek: Światła odblaskowe przyczep – klasa III

Załącznik VII (*) — Specyfikacje kolorymetryczne

Załącznik VIII (*) — Specyfikacje fotometryczne

Załącznik IX (*) — Odporność na działanie czynników zewnętrznych

Załącznik X (*) — Stabilność właściwości optycznych w miarę użytkowania

Załącznik XI (*) — Odporność na ciepło

Załącznik XII (*) — Stabilność barw

Dodatek do załączników: Porządek chronologiczny badań

(*) Wymogi techniczne niniejszego załącznika są podobne do tych z rozporządzenia nr 3 Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ. W szczególności podział na punkty jest taki sam. Z tego względu, jeżeli jakiś punkt rozporządzenia nr 3 nie ma odpowiednika w niniejszej dyrektywie, jego numer jest podany w nawiasie dla przypomnienia.

ZAŁĄCZNIK 0

DEFINICJE, ZGODNOŚĆ PRODUKCJI, SPECYFIKACJE OGÓLNE, SPECYFIKACJE SZCZEGÓŁOWE

(1.)

2. DEFINICJE

2.1. Definicje pojęć technicznych używanych w niniejszej dyrektywie podane są w załączniku I.

2.2. Typ światła odblaskowego określany jest przez modele i opisy składane wraz z wnioskiem o przyznanie homologacji typu EWG części. Światła odblaskowe można uznać za należące do typu jeżeli posiadają taką samą liczbę optycznych elementów odblaskowych jak standardowy model tego typu i jeżeli ich elementy dodatkowe nie różnią się od tych występujących w typie, poza czynnikami niemającymi wpływu na właściwości, do których stosuje się niniejsza dyrektywa.

2.3. Światła odblaskowe podzielone są według właściwości fotometrycznych na dwie klasy: „klasa I" i „klasa III" (patrz pkt 4.3. załącznika III).

(3.)

(4.)

5. ZGODNOŚĆ PRODUKCJI

5.1. Każde urządzenie oznaczone znakiem homologacji typu EWG części musi być zgodne z typem homologowanym pod tym znakiem. Właściwy organ, który wydał znak homologacji typu EWG części, przechowuje dwie próbki służące, wraz ze świadectwem homologacji typu EWG części, do stwierdzenia czy wprowadzane do obrotu światła odblaskowe noszące znak homologacji typu EWG części spełniają ten warunek.

(5.2.)

(5.3.)

6. SPECYFIKACJE OGÓLNE

6.1. Światła odblaskowe muszą być wykonane w taki sposób, aby działały prawidłowo w normalnych warunkach eksploatacyjnych. Ponadto światła te nie mogą mieć żadnych wad konstrukcyjnych lub produkcyjnych uniemożliwiających ich skuteczne funkcjonowanie lub utrzymanie w dobrym stanie.

6.2. Części składowe świateł odblaskowych nie mogą dać się rozmontować w prosty sposób.

6.3. Elementy optyczne świateł odblaskowych nie mogą być wymienialne.

6.4. Powierzchnia zewnętrzna światła odblaskowego musi być łatwa do czyszczenia. Wobec tego nie może być szorstka. Jednakże mogą występować nierówności, które nie utrudniają czyszczenia.

7. SPECYFIKACJE SZCZEGÓŁOWE (badania)

7.1. Światła odblaskowe muszą również spełniać wymogi dotyczące wymiarów i kształtu oraz wymogi kolorymetryczne, fotometryczne, fizyczne i mechaniczne określone w załącznikach VI–XII.

7.2. W zależności od rodzaju materiałów, z których wykonane są światła odblaskowe, w szczególności ich odblaskowe elementy optyczne, właściwe władze mogą zezwolić laboratoriom na pominięcie niektórych niepotrzebnych badań, pod warunkiem że fakt ten jest odnotowany na świadectwie homologacji typu EWG części w pozycji „Uwagi".

ZAŁĄCZNIK I

DEFINICJE POJĘĆ TECHNICZNYCH

I.1. ODBICIE ODBLASKOWE

„Odbicie odblaskowe" oznacza odbicie promienia światła w kierunkach zbliżonych do kierunku, z którego padł. Właściwość ta zachowana jest nawet przy dużych zmianach kąta oświetlenia.

I.2. OPTYKA ODBLASKOWA

„Optyka odblaskowa" oznacza połączenie elementów optycznych umożliwiające uzyskanie odbicia odblaskowego.

I.3. ŚWIATŁO ODBLASKOWE

„Światło odblaskowe" oznacza urządzenie, odbijające światło wysyłane przez źródło światła nieznajdujące się na pojeździe, stosowane dla wskazania obecności pojazdu obserwatorowi znajdującemu się blisko źródła.

Do celów niniejszej dyrektywy nie uważa się za światła odblaskowe:

— odblaskowych tablic rejestracyjnych;

— sygnalizatorów odblaskowych określonych w ADR;

— innych tablice oraz sygnalizatorów odblaskowych, które muszą być stosowane, aby spełnić wymogi Państw Członkowskich dotyczące ich stosowania zgodnie z niektórymi kategoriami pojazdów lub niektórymi metodami działania.

I.4. POWIERZCHNIA ŚWIETLNA ŚWIATŁA ODBLASKOWEGO

„Powierzchnia świetlna światła odblaskowego" oznacza powierzchnię świetlną światła odblaskowego w płaszczyźnie prostopadłej do osi odniesienia ograniczonej przez płaszczyzny styczne do części skrajnych powierzchni odblaskowej światła odblaskowego i równoległych do tej osi. W celu określenia krawędzi dolnej, górnej i bocznej światła, przyjmuje się tylko płaszczyzny pionowe i poziome.

I.5. OŚ ODNIESIENIA

„Oś odniesienia" oznacza oś charakterystyczną sygnału świetlnego ustaloną przez producenta dla określenia kierunku odniesienia (H = 0°, V = 0°) w pomiarach fotometrycznych i przy instalowaniu światła odblaskowego na pojeździe.

I.6. ŚRODEK ODNIESIENIA

„Środek odniesienia" oznacza punkt przecięcia się osi odniesienia z zewnętrzną powierzchnią wysyłającą światło, określony przez producenta światła odblaskowego.

I.7. KĄT ROZBIEŻNOŚCI

„Kąt rozbieżności" oznacza kąt między prostymi łączącymi środek odniesienia ze środkiem odbiornika i środkiem źródła oświetlenia.

I.8. KĄT OŚWIETLENIA

„Kąt oświetlenia" oznacza kąt między osią odniesienia i prostą łączącą środek odniesienia ze środkiem źródła światła.

I.9. KĄT OBROTOWY

„Kąt obrotowy" oznacza kąt, pod którym światło odblaskowe obraca się wokół własnej osi odniesienia począwszy od danej pozycji.

I.10. APERTURA KĄTOWA ŚWIATŁA ODBLASKOWEGO

„Apertura kątowa światła odblaskowego" oznacza kąt pod jakim widziany jest największy wymiar powierzchni świetlnej, albo od środka źródła oświetlenia albo od środka odbiornika.

I.11. NATĘŻENIE OŚWIETLENIA ŚWIATŁA ODBLASKOWEGO

„Natężenie oświetlenia światła odblaskowego" oznacza natężenie oświetlenia mierzone w płaszczyźnie prostopadłej do promieni padających i przechodzących przez środek odniesienia.

I.12. WSPÓŁCZYNNIK NATĘŻENIA ŚWIATŁA (CIL)

„Współczynnik natężenia światła" oznacza natężenie światła odbitego w określonym kierunku podzielone przez natężenie oświetlenia światła odblaskowego dla danych kątów oświetlenia, rozbieżności i obrotowego.

Dodatek 1

SYMBOLE I JEDNOSTKI

A = Powierzchnia płaszczyzny świetlnej światła odblaskowego (w cm^2)

C = Środek odniesienia

NC = Oś odniesienia

Rr = Odbiornik, obserwator lub urządzenie pomiarowe

Cr = Środek odbiornika

Ør = Średnica odbiornika Rr jeżeli jest okrągły (w cm)

Se = Źródło oświetlenia

Cs = Środek źródła oświetlenia

Øs = Średnica źródła oświetlenia (w cm)

De = Odległość od środka Cs do środka C (w m)

D'e = Odległość od środka Cr do środka C (w m)

Uwaga: Na ogół De i D'e są bardzo do siebie zbliżone i w normalnych warunkach obserwacji można założyć, że De = D'e.

D = Odległość obserwacji, począwszy od której i poza którą powierzchnia świetlna wydaje się ciągła.

α = Kąt rozbieżności.

β = Kąt natężenia oświetlania. W stosunku do linii CsC uważanej za będącą zawsze poziomą, kąt ten zostaje skorygowany o znaczniki – (lewo), + (prawo), + (góra) lub – (dół) w zależności od pozycji źródła SE w stosunku do osi NC, kiedy patrzy się na światło odblaskowe.

Dla każdego kierunku określonego przez dwa kąty, pionowy i poziomy, należy zawsze w pierwszej kolejności określić kąt pionowy.

γ = Apertura kątowa urządzenia pomiarowego Rr widzianego z pkt C.

δ = Apertura kątowa źródła Se widzianego z pkt C.

ε = Kąt obrotowy. Kąt ten jest dodatni zgodnie z kierunkiem wskazówek zegara, gdy patrzy się na powierzchnię świetlną.

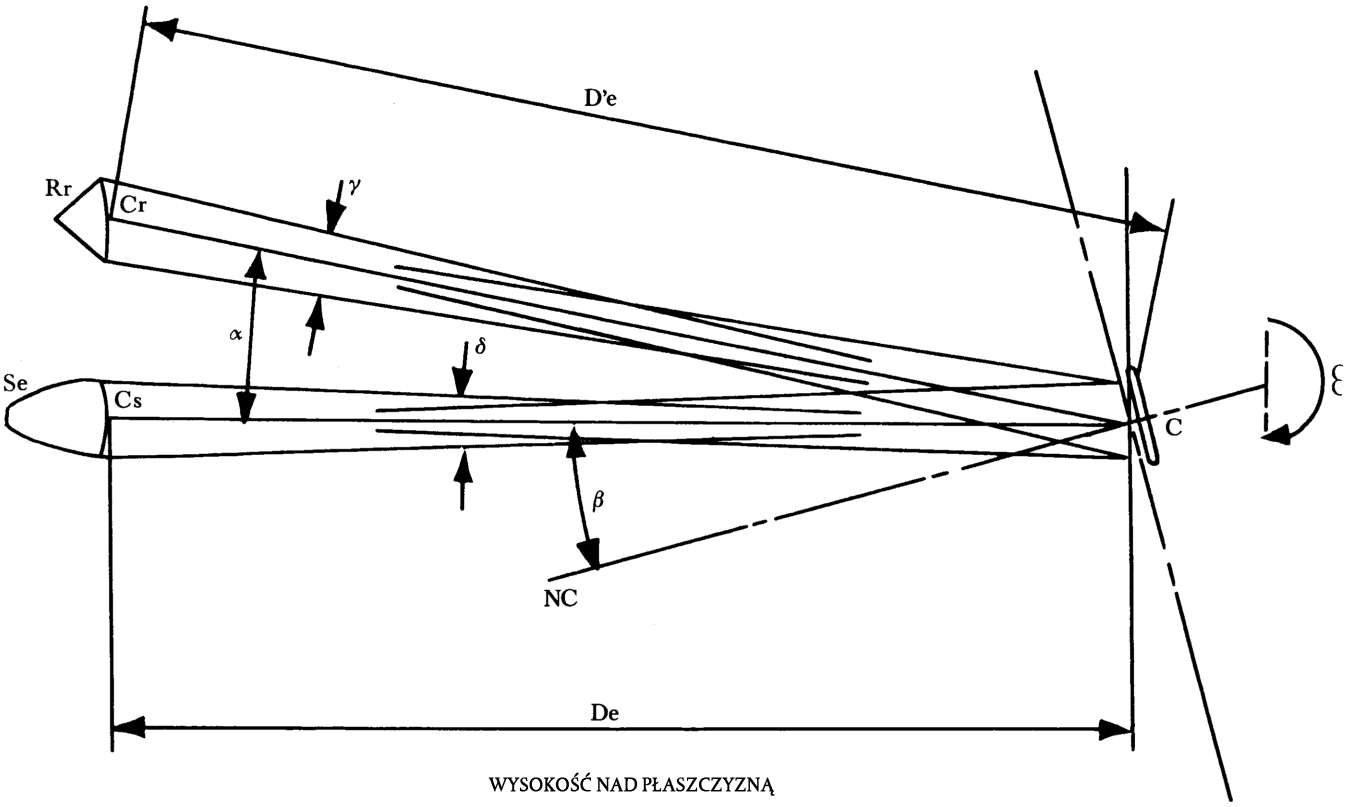
Jeżeli światło odblaskowe ma oznaczenie „TOP", to odpowiadającą temu pozycję przyjmuje się jako pierwotną.

E = Natężenie oświetlenia światła odblaskowego (w luksach).

CIL = Współczynnik natężenia światła (w milikandelach/luks).

Dodatek 2

SYMBOLE

WYSOKOŚĆ NAD PŁASZCZYZNĄ

ZAŁĄCZNIK II

WZÓR ŚWIADECTWA HOMOLOGACJI TYPU EWG CZĘŚCI

[Maksymalny format: A4 (210 × 297 mm)]

Nazwa organu administracji

Zgłoszenie dotyczące przyznania, odmowy przyznania lub cofnięcia homologacji typu EWG części, bądź przyznania, cofnięcia lub rozszerzenia homologacji EWG części w odniesieniu do typu światła odblaskowego

Homologacja typu części nr .....

1. Nazwa handlowa lub znak towarowy .....
2. Nazwa i adres producenta: .....
   .....
3. W stosownych przypadkach, nazwa i adres upoważnionego przedstawiciela producenta: .....
   .....
4. Przedstawiono do homologacji typu EWG części dnia .....
5. Placówka techniczna przeprowadzająca badania homologacyjne: .....
6. Data sporządzenia protokołu przez tę placówkę .....
7. Numer protokołu sporządzonego przez tę placówkę: .....
8. Rozszerzenie homologacji typu EWG części: bursztynowa/bezbarwny (*)
9. Data przyznania/odmowy/cofnięcia homologacji typu EWG części (*)
   .....
10. Data przyznania/odmowy/cofnięcia rozszerzenia homologacji typu EWG części (*).....
    .....
11. Jednolita homologacja typu EWG części przyznana na podstawie ppkt 3.3 załącznika III dla urządzeń oświetleniowych i sygnalizacji świetlnej zawierających kilka świateł, w szczególności .....
    .....
    .....
12. Data odmowy/cofnięcia jednolitej homologacji typu EWG części (*).....
    .....
13. Miejsce .....
14. Data .....
15. Podpis .....
16. Do niniejszego świadectwa załącza się następujące dokumenty opatrzone wyżej wskazanym numerem homologacji typu EWG części:
    .....
    .....
17. Uwagi .....
    .....
    .....

(*) Niepotrzebne skreślić.

ZAŁĄCZNIK III

WYMOGI DOTYCZĄCE HOMOLOGACJI TYPU EWG CZĘŚCI I OZNAKOWANIA

1. WNIOSEK O PRZYZNANIE HOMOLOGACJI TYPU EWG CZĘŚCI

1.1. Wniosek o przyznanie homologacji typu EWG części składa właściciel znaku towarowego lub nazwy handlowej lub jego upoważniony przedstawiciel.

1.2. Dla każdego typu światła odblaskowego należy załączyć do wniosku następujące dokumenty:

1.2.1. krótki opis właściwości technicznych materiałów tworzących optykę światła odblaskowego;

1.2.2. rysunki (w trzech egzemplarzach) dostatecznie szczegółowe, by umożliwić określenie typu, z geometrycznym zaznaczeniem miejsca, w którym nastąpi montaż światła odblaskowego na pojeździe. Rysunki muszą pokazywać miejsce przewidziane dla numeru homologacji typu i dodatkowego symbolu w stosunku do prostokąta otaczającego znak homologacji typu EWG części;

1.2.3. światła odblaskowe koloru czerwonego do badań. Liczba próbek, które należy przedstawić podana jest w załączniku V;

1.2.4. W miarę możliwości dwie próbki bursztynowe lub bezbarwne, w wypadku gdy homologacja typu części ma być równocześnie lub w przyszłości rozszerzona na urządzenia koloru bursztynowego lub bezbarwnego.

2. OZNACZENIA

2.1. Próbki światła odblaskowego przedstawiane do homologacji typu EWG części muszą posiadać następujące oznaczenia:

— znak towarowy lub nazwę handlową wnioskodawcy, które powinny być czytelne i nieusuwalne,

— oznaczenie lub oznaczenia „TOP” umieszczone poziomo w górnej części powierzchni świetlnej jeżeli jest to niezbędne dla jednoznacznego ustalenia kąta obrotowego określonego przez producenta.

2.2. Każde światło odblaskowe powinno zawierać dostatecznie dużo miejsca na umieszczenie na nim znaku homologacji typu EWG części. Miejsce to musi być oznaczone na rysunkach określonych w ppkt 1.2.2.

3. HOMOLOGACJA TYPU EWG CZĘŚCI

3.1. Jeżeli wszystkie próbki przedstawione zgodnie z pkt 1 spełniają wymagania pkt 6 i 7 załącznika 0, przyznaje się homologację typu EWG części oraz wydaje się numer homologacji typu.

3.2. Numer ten nie jest przyznawany innemu typowi światła odblaskowego, chyba że ma miejsce rozszerzenie homologacji typu EWG części na inny typ światła odblaskowego różniącego się tylko kolorem.

3.3. Jeżeli wnioskuje się o przyznanie homologacji typu EWG części dla typu urządzenia oświetleniowego i sygnalizacji świetlnej obejmujących światło odblaskowe i inne światła, to może zostać przyznany jeden znak homologacji typu EWG części, pod warunkiem że światło odblaskowe spełnia wymogi niniejszej dyrektywy, a każde ze świateł wchodzących w skład urządzenia oświetleniowego i sygnalizacji świetlnej, dla których przyznana jest homologacja typu EWG części, spełnia wymogi dyrektywy szczególnej, która stosuje się do tego światła.

4. ZNAKI

4.1. Każde światło odblaskowe zgodne z typem homologowanym na mocy niniejszej dyrektywy oznakowane jest znakiem homologacji typu EWG części.

4.2. Znak ten składa się z prostokąta otaczającego małą literę „e”, po której następuje litera(-y) lub numer Państwa Członkowskiego, które przyznało homologację typu EWG części:

1 dla Niemiec,

2 dla Francji,

3 dla Włoch,

4 dla Niderlandów,

6 dla Belgii,

11 dla Zjednoczonego Królestwa,

13 dla Luksemburga,

DK dla Danii,

IRL dla Irlandii.

Musi on również zawierać numer homologacji typu EWG części, odpowiadający numerowi świadectwa homologacji, wydanego dla danego typu światła odblaskowego.

4.3. Znak homologacji typu EWG części uzupełnia się o dodatkowy symbol składający się z cyfry rzymskiej „I” lub „III”, określający klasę przyznaną światłu odblaskowemu w chwili przyznawania homologacji typu EWG części.

4.4. Numer homologacji typu EWG części musi znajdować się blisko prostokąta opisującego literę „e”, w dowolnej pozycji w stosunku do tego prostokąta.

4.5. Znak homologacji typu EWG części i dodatkowy symbol muszą znajdować się na soczewkach światła lub na jednej z soczewek w taki sposób, by były nieusuwalne i łatwo czytelne nawet wtedy gdy światła odblaskowe są zainstalowane na pojeździe.

4.6. Przykład znaku homologacji typu EWG części razem z dodatkowym symbolem przedstawiono w dodatku.

4.7. W przypadku gdy przyznany jest jednolity numer homologacji typu EWG części, tak jak to określono w ppkt 3.3., dla danego typu urządzenia oświetleniowego i sygnalizacji świetlnej obejmującego światło odblaskowe i inne światła, może zostać naniesiony jeden znak homologacji typu EWG części obejmujący:

— prostokąt otaczający literę „e”, następnie literay) lub numer odpowiadający Państwu Członkowskiemu, które wydało homologację typu części,

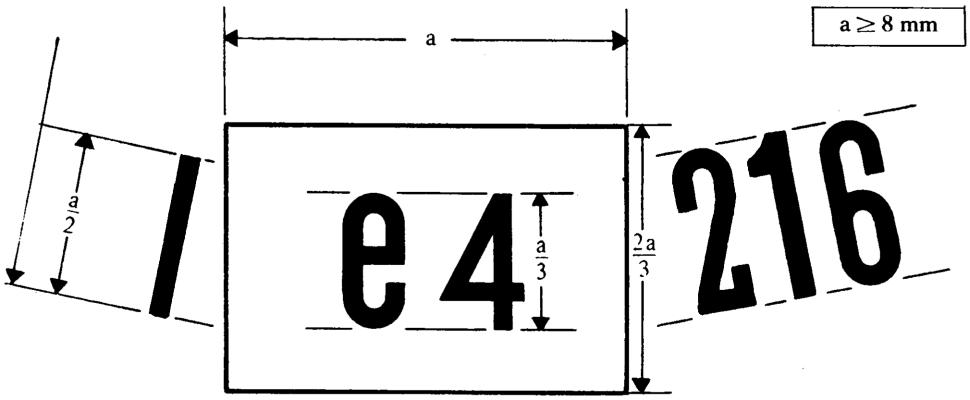
— numer homologacji typu EWG części,

— symbole dodatkowe przewidziane w różnych dyrektywach, na podstawie których wydano homologację typu EWG części.

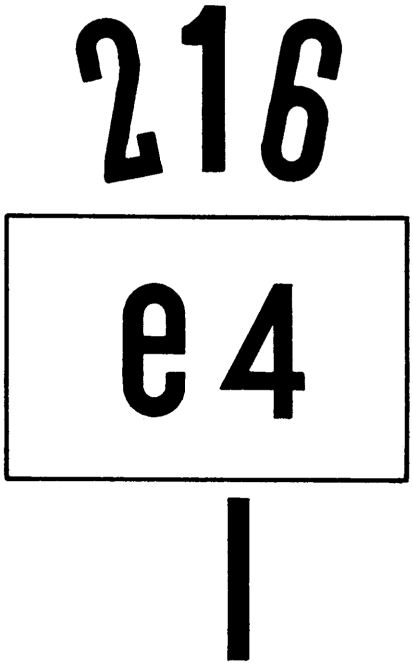
4.8. Wymiary poszczególnych elementów tego znaku nie mogą być mniejsze od największych z minimalnych wymiarów określonych dla oznakowania indywidualnego w różnych dyrektywach, na mocy których homologacja typu EWG części została przyznana.

Dodatek

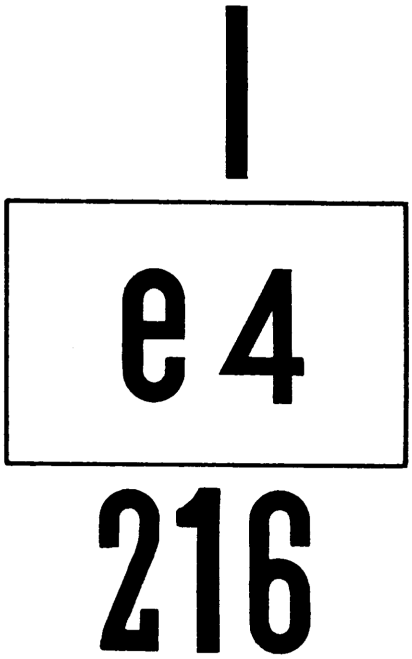
PRZYKŁAD ZNAKU HOMOLOGACJI TYPU EWG CZĘŚCI

Rysunek 1

Rysunek 2

Rysunek 3

Światło odblaskowe opatrzone wyżej wskazanym znakiem homologacji EWG części to światło odblaskowe homologacji typu EWG klasy I, homologowane w Niderlandach (4) pod numerem 216.

(ZAŁĄCZNIK IV)

ZAŁĄCZNIK V

PROCEDURA BADAWCZA

V.1. Wnioskodawca przedstawia wraz z wnioskiem o homologację typu EWG części 10 próbek.

V.2. Po sprawdzeniu zgodności z ogólnymi specyfikacjami (pkt 6 załącznika 0) i wymogami dotyczącymi kształtu i wymiarów (załącznik VI), 10 próbek poddaje się badaniom właściwości kolorymetrycznych (załącznik VII) i CIL (załącznik VIII) dla kąta rozbieżności 20' i dla kąta natężenia oświetlenia V = H = 0° lub, jeżeli jest to konieczne, w pozycji określonej w ppkt VIII.4 i VIII.4.1. Dwa światła odblaskowe, które dały wartości minimalną i maksymalną poddaje się pełnemu badaniu zgodnie z ppkt VIII.3. Zgodnie z ppkt 5.1. załącznika 0 te dwie próbki przechowuje się w laboratoriach do celów dalszych kontroli, które mogą okazać się konieczne. Pozostałych osiem próbek dzieli się na cztery grupy po dwie próbki:

Grupa pierwsza — Dwie próbki poddawane są próbie wytrzymałości na wodę (ppkt IX.1), po czym jeżeli wynik jest zadowalający, poddaje się je próbie wytrzymałości na paliwa silnikowe i smary (ppkt IX.3 i IX.4).

Grupa druga — Jeżeli sytuacja tego wymaga, dwie próbki poddaje się próbie wytrzymałości na korozję (ppkt IX.2), następnie próbie wytrzymałości płaszczyzny tylnej świateł odblaskowych (ppkt IX.5). Następnie są one poddawane próbie wytrzymałości na ciepło (załącznik XI).

Grupa trzecia — Dwie próbki poddaje się próbie stabilności właściwości optycznych w miarę starzenia się (załącznik X).

Grupa czwarta — Dwie próbki poddaje się próbie stabilności barwy (załącznik XII).

V.3. Światła odblaskowe różnych grup, po przejściu przez próby wymienione w ppkt V.2. muszą mieć:

3.1. barwę spełniającą wymogi określone w załączniku VII. Sprawdzenia dokonuje się przy pomocy metody jakościowej, a w razie wątpliwości – potwierdza przy pomocy metody ilościowej.

3.2. CIL spełniający wymogi określone w załączniku VIII, osiągający po badaniu co najmniej 60 % wartości sprzed badania na tej samej próbce. Sprawdzenia dokonuje się wyłącznie dla kąta rozbieżności 20' i dla kąta oświetlenia V = H = 0° lub, w razie potrzeby, w pozycji określonej w ppkt VIII.4 i VIII.4.1.

ZAŁĄCZNIK VI

SPECYFIKACJE DOTYCZĄCE KSZTAŁTU I WYMIARÓW

VI.1. KSZTAŁT I WYMIARY ŚWIATŁA ODBLASKOWEGO KLASY I

1.1. Powierzchnia świetlna światła odblaskowego klasy I musi mieścić się wewnątrz okręgu o średnicy 200 mm.

1.2. Kształt powierzchni świetlnej musi być prosty i nie może z normalnej odległości obserwacji być mylony z literą, cyfrą lub trójkątem.

1.3. W drodze wyjątku od ppkt 1.2, dopuszczalny jest kształt podobny do prostych kształtów liter i cyfr 0, I, U i 8.

VI.2. KSZTAŁT I WYMIARY ŚWIATŁA ODBLASKOWEGO KLASY III

2.1. Powierzchnia świetlna światła odblaskowego klasy III musi mieć kształt trójkąta równobocznego. Jeżeli w jednym kącie znajduje się oznaczenie „TOP", to świadczy to o tym, że ten kąt musi stanowić szczytowy kąt trójkąta.

2.2. Powierzchnia świetlna może w swoim środku zawierać płaszczyznę nieodblaskową, której boki są równoległe do boków trójkąta zewnętrznego.

2.3. Powierzchnia świetlna może być ciągła lub nieciągła. W każdym przypadku najkrótsza odległość między dwoma zbliżonymi optykami odblaskowymi nie może przekraczać 15 mm.

2.4. Powierzchnia świetlna światła odblaskowego jest uznawana za ciągłą gdy krawędzie płaszczyzn oświetlenia zbliżonych niezależnych optyk odblaskowych są równoległe i gdy optyki te są równomiernie rozłożone na całej wypełnionej powierzchni trójkąta.

2.5. Gdy powierzchnia świetlna nie jest ciągła, liczba niezależnych optyk odblaskowych nie może być mniejsza od czterech dla każdego boku trójkąta wraz z optykami odblaskowymi kątów.

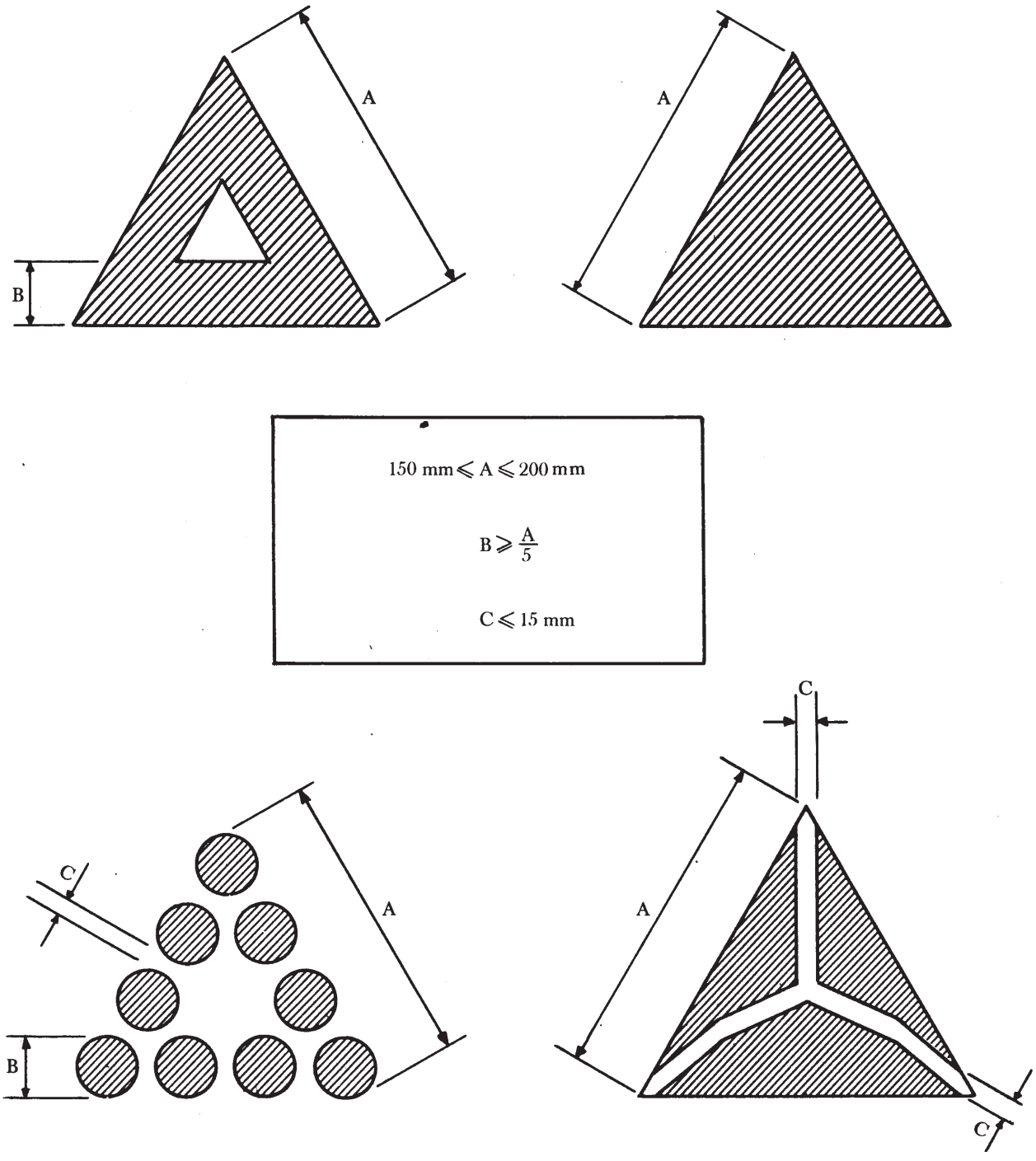
2.5.1. Oddzielne optyki odblaskowe nie mogą być zamienne, chyba że są one złożone ze świateł odblaskowych klasy I.

2.6. Krawędzie zewnętrzne powierzchni świetlnych świateł odblaskowych trójkątnych klasy III muszą mieć długość 150–200 mm. Dla urządzeń typu niepełnego szerokość krawędzi zmierzona prostopadle do nich jest co najmniej równa 20 % szerokości użytecznej między krańcami powierzchni świetlnej.

VI.3. Zgodność z wymogami wymienionymi powyżej, gdzie stosowne, można stwierdzić wizualnie.

Dodatek

ŚWIATŁA ODBLASKOWE PRZYCZEP – KLASA III

Uwaga: Rysunki te podano jako przykłady.

ZAŁĄCZNIK VII

SPECYFIKACJE KOLORYMETRYCZNE

VII.1. Niniejsze specyfikacje stosuje się wyłącznie do świateł odblaskowych bezbarwnych, czerwonych lub bursztynowych.

1.1. Światła odblaskowe mogą składać się z połączenia optyki odblaskowej i filtru, które to elementy muszą być nierozłączalne konstrukcyjnie w normalnych warunkach użytkowania.

1.2. Nie zezwala się na barwienie optyk odblaskowych i filtrów przy pomocy farby lub lakieru.

VII.2. Gdy światło odblaskowe oświetlone jest przez standardowy oświetlacz A CIE, to dla kąta rozbieżności 20' i kąta oświetlenia V = H = 0° lub, jeśli powoduje to bezbarwne odbicie na powierzchni, kąta V = ±5°, H = 0°, współrzędne trójchromatyczne strumienia światła muszą mieścić się w przedziale podanym poniżej:

CZERWONY:	granica w stronę żółtego:	$y \leq 0{,}335$,
	granica w stronę fioletu:	$z \leq 0{,}008$.
BURSZTYNOWY:	granica w stronę żółtego:	$y \leq 0{,}429$,
	granica w stronę czerwonego:	$y \geq 0{,}398$,
	granica w stronę białego:	$z \leq 0{,}007$.

2.1. W przypadku kolorów czerwonego i bursztynowego zgodność ze specyfikacjami kolorymetrycznymi sprawdza się przy pomocy porównawczej próby wizualnej.

2.2. Jeżeli po wykonaniu tej próby nadal występują wątpliwości, zgodność ze specyfikacjami kolorymetrycznymi weryfikuje się przez określenie współrzędnych trójchromatycznych dla próbki, w stosunku do której występują największe wątpliwości.

VII.3. Bezbarwne światła odblaskowe nie mogą powodować odbicia selektywnego, co oznacza, że współrzędne trójchromatyczne „x" i „y" standardowego oświetlacza A stosowanego do oświetlenia światła odblaskowego nie mogą doznawać zmian większych niż 0,01 po odbiciu przez światło odblaskowe.

3.1. Sprawdzenia dokonuje się metodą wizualną, tak jak w ppkt 2.1, przy oświetleniu pola porównawczego źródłem światła o współrzędnych trójchromatycznych mających odchylenie o 0,01 w stosunku do standardowego oświetlacza A.

3.2. W razie wątpliwości określa się współrzędne trójchromatyczne dla próbki o najbardziej selektywnym odbiciu.

ZAŁĄCZNIK VIII

SPECYFIKACJE FOTOMETRYCZNE

VIII.1. We wniosku o homologację typu EWG części wnioskodawca określa oś odniesienia. Oś ta odpowiada kątowi natężenia oświetlenia V = H = 0° z tabeli współczynników natężenia światła (CIL).

VIII.2. Dla potrzeb pomiarów fotometrycznych uwzględnia się dla klasy I wyłącznie płaszczyznę oświetlenia znajdującą się wewnątrz okręgu o średnicy 120 mm i ogranicza się płaszczyznę do maksymalnej następującej powierzchni: klasa I = 100 cm^2, przy czym płaszczyzna optyk odblaskowych nie musi osiągać tej powierzchni; producent podaje kontur powierzchni do wykorzystania. Dla klasy III uwzględnia się całość płaszczyzn oświetlenia bez żadnych ograniczeń wymiarów.

VIII.3. Wartości CIL dla świateł czerwonych muszą być nie mniejsze niż wartości podane w poniższej tabeli, wyrażone w milikandelach na luks dla podanych kątów rozbieżności i natężenia oświetlenia.

Klasa	Kąt rozbieżności α	Kąty oświetlenia β			
		pionowo V poziomo H	0° 0°	+ i –10° 0°	+ i –5° + i –20°
I	20’		100	50	50
	1° 30’		5	2,5	2,5
(П)					
III	20’		150	75	75
	1° 30’		7,5	3,75	3,75

Wartości CIL mniejsze od wartości podanych w obu ostatnich kolumnach powyższej tabeli nie są dopuszczane wewnątrz kąta o wierzchołku w środku odniesienia i ograniczonym płaszczyznami przecinającymi się w następujących miejscach:

(V = + i –10°, H = 0°) (V = + i –5°, H = + i –20°)

VIII.4. Przy pomiarze CIL dla kąta ß V = H = 0° sprawdza się obracając lekko urządzenie, czy nie występuje efekt lustrzany. W razie wystąpienia tego zjawiska dokonuje się pomiaru dla ß wynoszącego V = między – 5 a + 5°, H = 0°. Przyjęta pozycja to pozycja odpowiadająca minimalnemu CIL dla jednej z tych pozycji.

4.1. Dla kąta natężenia oświetlenia ß wynoszącego V = H = 0° lub dla kąta określonego w ppkt VIII.4. i dla kąta rozbieżności 20’ obraca się światła odblaskowe wokół osi odniesienia, jeżeli światła te nie mają oznaczenia „TOP”, aż do osiągnięcia minimalnego CIL, spełniającego wartość podaną w ppkt VIII.3. Przy pomiarze CIL dla innych kątów natężenia oświetlenia i rozbieżności światło odblaskowe umieszcza się w pozycji odpowiadającej tak określonej wartości kąta obrotowego ε. Gdy nie uzyska się podanych wartości, można obrócić urządzenie między –5 i + 5° wokół osi odniesienia z tej pozycji.

4.2. Dla kąta natężenia oświetlenia ß wynoszącego V = H = 0° lub dla tego określonego w ppkt VIII.4 i dla kąta rozbieżności 20’, obraca się światła odblaskowe oznaczone znakiem „TOP” między –5 i + 5° wokół osi odniesienia. We wszystkich pozycjach przyjętych przez urządzenie w trakcie tego obrotu CIL nie może być mniejszy od wartości wymaganej.

4.3. Jeżeli dla kierunku V = H = 0° i dla ε = 0° CIL przekracza wartość podaną o co najmniej 50 %, wszystkie pomiary dla wszystkich kątów natężenia oświetlenia i rozbieżności wykonuje się dla ε = 0°.

VIII.5. W celu wykonania niezbędnych pomiarów przyjmuje się metodę zaleconą przez CIE dla fotometrii świateł odblaskowych.

ZAŁĄCZNIK IX

WYTRZYMAŁOŚĆ NA DZIAŁANIE CZYNNIKÓW ZEWNĘTRZNYCH

IX.1. WYTRZYMAŁOŚĆ NA WODĘ

Ze świateł odblaskowych, niezależnie od tego czy są zgrupowane czy wzajemnie sprzężone ze światłami, usuwa się wszystkie zamienne części i zanurza się przez 10 minut w kąpieli wodnej w temperaturze 25 ± 5°C, przy czym najwyższy punkt górnej części powierzchni świetlnej znajduje się o ok. 20 mm poniżej powierzchni wody. Próbę tę powtarza się z obróceniem światła odblaskowego o 180°, aby powierzchnia świetlna była pod spodem, a odwrotna strona była przykryta przez około 20 mm wody.

1.1. Woda nie może dostać się do powierzchni odbijającej optyki odblaskowej. Jeżeli inspekcja wykaże wyraźną obecność wody, uznaje się, iż urządzenie nie spełnia wymogów.

1.2. Jeżeli inspekcja nie wykaże obecności wody lub w razie wątpliwości, dokonuje się pomiaru CIL według metody opisanej w V.3.2., po lekkim wstrząśnięciu światłem odblaskowym w celu usunięcia nadmiaru wody z powierzchni.

IX.2. WYTRZYMAŁOŚĆ NA KOROZJĘ

Urządzenia odblaskowe muszą być tak zaprojektowane, aby zachowywały wymagane właściwości fotometryczne i kolorymetryczne mimo wilgoci i czynników korozyjnych, na które są w normalnych warunkach wystawione. Wytrzymałość powierzchni przedniej na matowienie i warstwy ochronnej powierzchni tylnej na zniszczenie sprawdza się jeżeli istnieje obawa, że istotna część metalowa może ulec korozji.

Światło odblaskowe, z którego usunięto części zamienne, lub światło, z którym światło odblaskowe jest zgrupowane lub wzajemnie sprzężone, należy poddać działaniu oparów solankowych na okres 50 godzin, składający się z dwóch okresów po 24 godziny, z przerwą 2-godzinną, podczas której pozwala się próbce wyschnąć.

Opary solankowe uzyskuje się przez rozpylanie w temperaturze 35°C ± 2°C roztworu soli uzyskanego przez rozpuszczenie 20 + 2 części, według wagi, chlorku sodowego w 80 częściach wody destylowanej niezawierającej więcej niż 0,02 % zanieczyszczeń.

Bezpośrednio po zakończeniu próby, próbka nie może wykazywać oznak nadmiernej korozji mogącej wpłynąć na właściwe funkcjonowanie urządzenia.

IX.3. WYTRZYMAŁOŚĆ NA PALIWA

Powierzchnię zewnętrzną światła odblaskowego, w szczególności powierzchnię świetlną, pociera się lekko bawełnianą szmatką nasyconą mieszaniną benzyny i benzolu (w stosunku 90:10). Po około 5 minutach należy sprawdzić powierzchnię. Nie może ona wykazywać żadnych widocznych zmian.

IX.4. WYTRZYMAŁOŚĆ NA OLEJE SMAROWE

Powierzchnię zewnętrzną światła odblaskowego, w szczególności powierzchnię świetlną, należy lekko potrzeć bawełnianą szmatką nasyconą czyszczącym olejem smarowym. Po około 5 minutach należy oczyścić powierzchnię. Następnie należy dokonać pomiaru CIL (ppkt V.3.2).

IX.5. WYTRZYMAŁOŚĆ DOSTĘPNEJ LUSTRZANEJ STRONY TYLNEJ ŚWIATŁA ODBLASKOWEGO

Po wyszczotkowaniu tylnej strony światła odblaskowego twardą szczotką z włosia nylonowego należy pokryć ją lub w całości zwilżyć mieszaniną benzyny i benzolu (w stosunku 90:10) przez jedną minutę. Następnie należy usunąć mieszaninę i wysuszyć światło odblaskowe.

Natychmiast po zakończeniu odparowywania dokonuje się próby ścierania szczotkując tylną stronę światła odblaskowego tą samą szczotką nylonową.

Następnie dokonuje się pomiaru CIL (ppkt V.3.2) po pokryciu tuszem całej tylnej powierzchni lustrzanej.

ZAŁĄCZNIK X

STABILNOŚĆ WŁAŚCIWOŚCI OPTYCZNYCH W MIARĘ UŻYTKOWANIA

X.1. Organ, który przyznał homologację typu EWG części może skontrolować stabilność właściwości optycznych typu światła odblaskowego znajdującego się w użyciu w miarę jego starzenia się.

X.2. Właściwe władze Państwa Członkowskiego innego niż Państwo Członkowskie, które wydało homologację typu EWG części mogą dokonać na swoim terytorium podobnych kontroli. Jeżeli typ światła odblaskowego znajdującego się w użyciu wykazuje systematyczną niezgodność, władze te powinny przekazać organowi administracji, który przyznał homologację typu EWG części, części wybrane w celu przeprowadzenia prób oraz zwrócić się do niego o opinię.

X.3. W razie braku innych kryteriów, pojęcie „systematycznej niezgodności" typu światła odblaskowego znajdującego się w użyciu należy interpretować zgodnie z pkt 6.1 załącznika 0.

ZAŁĄCZNIK XI

WYTRZYMAŁOŚĆ NA CIEPŁO

XI.1. Światło odblaskowe umieszcza się na 12 godzin w suchym powietrzu, w temperaturze 65 ± 2°C.

XI.2. Po wykonaniu tej próby nie może być zauważalne żadne znaczące odkształcenie lub pęknięcie światła odblaskowego, w szczególności jego elementów optycznych.

XI.3. Właściwości kolorymetryczne i fotometryczne kontroluje się zgodnie z ppkt V.3.1 i V.3.2.

ZAŁĄCZNIK XII

STABILNOŚĆ BARWY

XII.1. Organ, który wydał homologację typu EWG części może sprawdzić stabilność barwy typu światła odblaskowego, który znajduje się w użyciu.

XII.2. Właściwe władze Państwa Członkowskiego innego niż Państwo Członkowskie, które wydało homologację typu EWG części, mogą dokonać na swoim terytorium podobnych kontroli. Jeżeli typ światła odblaskowego znajdujący się w użyciu wykazuje systematyczną niezgodność, władze te powinny przekazać organowi administracji, który wydał homologację typu EWG części, części wybrane w celu przeprowadzenia prób oraz zwrócić się do niego o opinię.

XII.3. W razie braku innych kryteriów, pojęcie „systematycznej niezgodności" typu światła odblaskowego znajdującego się w użyciu należy interpretować zgodnie z ppkt 6.1 załącznika 0.

Dodatek do załączników

PORZĄDEK CHRONOLOGICZNY BADAŃ

Punkt	Badania	Próbki									
		a	b	c	d	e	f	g	h	i	j
0.6	Ogólne specyfikacje: analiza wizualna	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
VI.	Kształty i wymiary: analiza wizualna	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
VII.	Kolorymetria: analiza wizualna	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
	trójchromatyczne współrzędne w przypadku wątpliwości										
VIII.	Fotometria: ograniczona do 20' i V = H = 0°	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
VIII.3.	Pełny			×	×						
IX.1.	Woda: 10 minut w normalnym położeniu							×	×		
	10 minut w odwrotnym położeniu							×	×		
	analiza wizualna							×	×		
V.3.1.	Kolorymetria: analiza wizualna							×	×		
	trójchromatyczne współrzędne w przypadku wątpliwości							×	×		
V.3.2.	Fotometria: ograniczona do 20' i V = H = 0°							×	×		
IX.3.	Paliwa silnikowe: pięć minut							×	×		
	analiza wizualna							×	×		
IX.4.	Oleje: pięć minut							×	×		
	analiza wizualna							×	×		
V.3.1.	Kolorymetria: analiza wizualna							×	×		
	trójchromatyczne współrzędne w przypadku wątpliwości							×	×		
V.3.2.	Fotometria: ograniczona do 20' i V = H = 0°							×	×		
IX.2.	Korozja: 24 godziny					×	×				
	z dwugodzinnym odstępem czasu					×	×				
	24 godziny					×	×				
	analiza wizualna					×	×				
IX.5.	Odwrotna strona: jedna minuta					×	×				
	analiza wizualna					×	×				
XXI.	Nagrzewanie:12 godzin przy 65 ± 2°C					×	×				
	analiza wizualna odkształcenia					×	×				
V.3.1.	Kolorymetria: analiza wizualna					×	×				
	trójchromatyczne współrzędne w przypadku wątpliwości					×	×				
V.3.2.	Fotometria: ograniczona do 20' a V = H = 0°					×	×				
X.	Stabilność właściwości optycznych przy użytkowaniu										
V.3.1.	Kolorymetria: analiza wizualna lub współrzędne trójchromatyczne										
V.3.2.	Fotometria: ograniczona do 20' i V = H = 0°										
XII.	Stabilność barwy										
V.3.1.	Kolorymetria: analiza wizualna lub współrzędne trójchromatyczne										
V.3.2.	Fotometria: ograniczona do 20' i V = H = 0°										
0.5.1.	Złożenie próbek właściwemu organowi			×	×						